

De kapster

Michiel

Eindelijk, na weken wachten mochten we weer. Naar de kapster. Nederlands coronatrauma nummer één. Hoe hard we ook klaptten voor de zorg in het begin van de crisis, nog harder klaptten we dat we weer onder de schaar mochten.

Nu was bij mij de wildgroei dusdanig dat je twee dingen kon concluderen. Ten eerste dat een schaar erin geen overbodige luxe zou zijn en ten tweede dat de mannelijke kaalslag bij mij nog geen invloed heeft.

Ik had de mazzel dat ik een weekje na het openstellen van de kapsters al mocht. Iets van man en klaar in een mum van tijd. Net als bij douchen en gereed maken voor een feestje. Vrouwen hebben daar altijd mysterieus veel tijd voor nodig!

Afijn, ik mocht naar de kapster en junior mocht mee. Niet dat hij geknipt hoefde te worden, de tondeuse had hem al te grazen genomen, maar meer omdat ik hem niet alleen thuis kan laten. Meneer zit in de groei en zou me alle inhoud van de keukenkastjes leegvreten... en ook zou hij behoorlijk in de stress raken als autist. Ook dat wel.

Onze kapster heeft haar kapsalon aan huis. Dat is ideaal voor mijn zoon. Er zijn weinig prikkels en we zitten er altijd met ons twee. Een privékapster zou je kunnen zeggen. Wij gaan al naar haar toe van toen hij een meter hoog was, tot nu bijna twee meter. In het begin vond hij het nog wel een beetje spannend, maar dankzij de onverzettelijke inspanningen van de kapster, is zelfs een brommende tondeuse geen probleem meer.

Nadat we ons gebaad hadden in alcohol volgens de voorschriften, liepen we de thuissalon binnen en gingen we beide zitten. Dat vond ik al mooi om te zien. Mijn zoon. Al twee maanden nergens meer in kunnen en mogen, ging zitten alsof hij er gisteren nog was geweest. Geen stress, geen paniek, gewoon zitten en vrolijk kijken. Dat was het eerste moment dat ik een glimlach kreeg.

Terwijl mijn haar voorzichtig in goede banen geleid werd door vakkundig knippen en renoveren van de kapster, zat junior mooi alle potjes en bussen haarlak te sorteren. Af en toe met een schuin oog kijkend hoe het met mij ervoor stond. Bij mij stond het goed. Mijn kapster had er weer een mooi overzichtelijk model van gemaakt. Tevreden stond ik op en bedankte haar hartelijk. Ik wilde al aanstalten maken om junior mee te nemen. Tot dat ik zijn beteuterde gezicht zag.

Nu heb ik hier een kwartier lang geduldig zitten wachten en gebeurt er niets?

Mijn hart smolt. Hij had al die tijd verwacht ook geknipt te worden. Na twee maanden zijn eerste verzetje en daar keek hij naar uit. Dat zijn koppie al kort was, maakte niet uit. Dat is een logica voor een niet-autist. Wanneer je 15 bent en dus een grote jongen, wil je natuurlijk wel als een grote vent meedoen.

Zowel de kapster als ik konden het niet over onze harten verkrijgen. Ik vroeg haar of ze iets kon doen zodat junior ook het gevoel had dat hij er toe deed hier in de

kapsalon. Dat kon zij. Zij heeft zijn hele nek uitgeschoren en hem heel serieus als klant behandeld. En mijn zoon? Hij zat erbij alsof hij dit al jaren zo deed.

Veeg mij maar samen met haar op de vloer bij elkaar. Dit hele kleine moment bij de kapper representeert precies hoe ik me voel over mijn zoon tijdens deze hele corona toestand: trots!